

Lommen

Der er én drøm, som ofte er kommet igen – jeg kender den som noget, der er nært forbundet med selve søvntilstanden, som en indikator for den søvn, der har passeret gennem mig:

...idet jeg kan huske, at jeg også havde denne drøm, da jeg var yngre, må jeg også have sovet dengang. Ellers husker jeg som sådan ikke søvnen.

Drømmen har ingen handling, den kan ikke siges at skride fremad i traditionel forstand, jeg kan kun beskrive den som ren tekstur. Der intet ud over denne sanselige tekstur, der med sine (for min fatteevne) formørkede strukturer bemægtiger sig alt i mit synsfelt.

Drømmen er afgjort den samme hver gang, men jeg oplever den forskelligt; mit syn på teksten er forskelligt, og hvis den en nat virker mørkere i farvetonen, mere detaljeret og rummelig eller på anden måde anderledes end i andre søvnperioder, er det min position i forhold til teksten, og ikke selve teksten, der har ændret sig.

Jeg kan nemlig i drømmen bevæge mig til trods for en følelse af at have efterladt kroppen på lagnet. Kroppen ligger tilbage på lagnet, ved jeg uden at vide, at jeg drømmer, for jeg har den ikke – men jeg kan alligevel eksistere og positionere mig i forhold til teksten, hvis fremtoning ændrer sig i takt hermed.

Den er fra tid til anden endimensional, som et punkt der omslutter mig i en tåge uden klare grænser mellem mig og punktet. Dette er forbundet med en stærk fornemmelse af at blive indoptaget, spist, inkluderet i et legeme, som er større end punktet; punktet som en enkelt celle – jeg som næringspartikel. Jeg befinder mig således inde i teksturens centrale struktur, hvor jeg forsøger at gå undersøgende til værks; jeg vil gerne røre ved strukturerne, men kan ikke aktivere nogle hænder, jeg vil gerne se skarpere, men kan ikke kontrollere mit fokus. Jeg vil gerne åbne øjnene, men ser gennem mine øjenlåg.

Andre gange er teksten lagdelt og flad som tekstil, vævet som tekst. I disse tilfælde svæver jeg over teksturens vævsvægge, ganske tæt på, konstant uden krop.

Jeg føler mig bedøvet, min hjerne arbejder i drømmen langsommere end sædvanligt, jeg processerer i slowmotion, og jeg ønsker kun, at det skal gå stærkere, men det er, som om jeg overloader – teksten er for intens – og imens svæver jeg fortsat rundt, adstadig og legemesløs.

Drømmen er ren drøm, rent drømmemateriale. Jeg tror den er noget af det mest filtrerede, jeg nogensinde har drømt - og når jeg nu genkalder mig teksten for mit indre blik, er den hullet som en si.

Drømmen er fri for handling, tale, mennesker, væsener, historie, begivenheder, hukommelse, frygt eller for den sags skyld ekstase. Det nærmeste, jeg i drømmen kommer nogle af disse fænomener, er den milde irritation, jeg kan føle, når jeg er tæt på at forlade drømmen og endnu ikke har fundet ud af, hvad den er.

Den er ren drøm. Den har en farve, jeg ikke kender navnet på, ofte obskur med ustadige lysindfald, hvis kilder ikke kan spores (i efterrationaliseringen får man nemt den tanke, at det er selve teksten, som udstråler dette obskure mellemtonelys).

Solen findes ikke, jeg er gemt væk i en dislokeret lomme, og det almindelige lys kan ikke komme

ind her – det undrer mig, hvordan jeg er kommet ind her.

Jeg fristes til at kalde lysets farve brun, idet den forekommer mig at være det tætteste, man kommer på et kompromis mellem lyst og mørkt (nogle ville måske foreslå grå, men jeg vil mene, at grå er alt for passiv en farve til at kunne beskrive dette uigennemsigtige blandingslys, som efter min bedste overbevisning og fortolkning indeholder flere farvesituationer samtidig). Farven kan altså ikke beskrives bedre end som så; den er måske i familie med brun, men uden at have de samme betydninger og forståelige overflader, som ting der i hverdagen er brune (træ, solsortehunner, chokolade, jord). Dette er ikke ensbetydende med, at jeg ikke kan genkalde mig, hvordan farven ser ud, jeg kan bare ikke sammenligne den med noget fra verden.

Ligeledes forholder det sig med selve teksturen. I drømmen ser jeg den fra mange forskellige synsvinkler, men jeg ved, at den altid er den samme. Det volder mig fortsat store problemer at forstå min placering i forhold til teksturen. Jeg er jo uden krop og burde således også være sanseløs, samt uden størrelse eller skala, alligevel er det ofte som om, jeg bevæger mig direkte ind i teksturens kerne og gennem den - i visse tilfælde bevæger den sig gennem mig (dette sker ofte, når drømmen er ved at slutte, eller jeg er på vej mod en anden drøm), og jeg husker også en kraftig følelse af at blive presset ned i teksturen med ansigtet først – men til trods for denne følelse af at have et ansigt, kan jeg ikke mærke teksturen mod huden. Jeg er bedøvet i mit udeblevne ansigt.

Jeg kan på en og samme gang have fornemmelsen af, at teksturen er et fladt todimensionelt billede, jeg betragter meget tæt på, og som presses mod mit syn, og samtidig at den er rummelig, at den indeholder mig, og transporterer mig rundt i sig. Så forstår jeg den som et filtret motorvejssystem med en mængde etager, flettet i lag over hinanden. Men den er ikke metallisk, på intet tidspunkt fremstår den hård, kold eller maskinel, godt nok heller aldrig blød - og igen presses jeg ud i periferien af min fatteevnes formåen. Vi har her at gøre med en tekstur, som unddrager sig ethvert forsøg på at måle og forstå den. Den formår at placere sig i en form for superposition, i hvilken den indtager flere tilstande samtidig; både hård og blød, både lys og mørk, både motorvejssystem og cellulær tåge. Og den lader sig, så vidt jeg kan begribe, ikke påvirke det mindste af at blive betragtet og forsøgt forstået. Den hensejler stateligt i sig selv.

Selvom begivenheder, historie, og måske dermed tid, ikke findes her i lommen, oplever jeg nogle gange en fornemmelse af skift mellem tilstande i teksturen (af og til blødt, behåret væsen, andre gange stift, lagdelt fletværk). Dette kunne lede én til den konklusion, at teksturen hele tiden ændrer sig, men det strider fortsat mod min oplevelse af den som konstant. Jeg tror det må være mit sanseapparat, som afprøver nye datasammensætningsmuligheder.

Jeg ved stadig ikke, hvordan jeg er kommet ind her; jeg er intetsteds geografisk, jeg er ikke på jorden, heller ikke i en fremmed galakse eller inde i mig selv, men i en afsides afart af et rum. Mit perspektiv er forstuvet, jeg sanser inkonsekvent og usammenhængende, ude af stand til at opdage med præcision. Jeg begynder at få den tanke, at mine sanser simpelthen er uanvendelige her i lommen – at jeg, hvis jeg vil trænge ind i en forståelse af teksturen, må anvende helt andre tilnærmelsesmetoder.

Jeg ser nærmest verden gennem teksturen, når jeg er på vej ind i en anden drøm. Den ligger som et filter henover det nye, der i forhold til teksturen nærmest forekommer hyper-virkeligt og super-sanseligt, og jeg føler at jeg er kommet til en slags genkendelig virkelighed igen; et fastfrosset, svævende blik ned på svinget ved Halrisvej og Søvejen, lidt ovenfor dér, hvor Bolskovvej stikker af

fra de to, idet de mødes. Et billede uden aktivitet eller bevægelse (som et foto med en vis magnetisme) bortset fra at jeg, stadig kropsløs i lommen, svæver og ser en verden, der ser sådan ud. Jeg kigger ud af lommen.